

Београд данас нема *ништа* од оног што је давног 12. априла 2012. Александар Вучић први пут најавио у свом предизборном обећању, лансирајући идеју о урбанистичкој формацији која би у блиској будућности могла да испуни Савски амфитеатар. Уместо блиставог Београда на води, престоница је добила два бетонска колоса, који су као тумор изникли на уштрб урбанистичке околине. Од силних најављиваних објеката пројектовани Белграде Ватерфронт добио је само тзв. Кулу А. И та Кула А [добила](#)

је прве станаре, који су представљени грађанству као многочлане породице српског порекла, које су у интерконтиненталном бизнису зарадиле велика средства, која су са задовољством уложиле у стамбене јединице на обали Саве. Било је само питање видика, хоће ли гледати на реку или на девастирану Савамалу, на савњене зграде у Херцеговачкој, на почупане објекте бивше Ластине аутобуске станице, на Београдску аутобуску станицу у терминалној фази распадања или можда на аветињске пејзаже бивше Главне железничке станице.

Фикционално седиште напредњачке политичке елите најпре је промовисано у згради Геозавода у виду макете и то је постало место ходочашћа свих иностраних делегација које су у последњих шест година посетиле Београд. Тадашњи први потпредседник Владе, Александар Вучић, председник привремене управе у Београду – Синиша Мали и председник Скупштине Небојша Стефановић најављивали су гигантски комплекс као остварење вековних снова. Еурополис и Савски амфитеатар у једном: модеран квартал налик на Дубаи, са каналом, модерном Марином, тржним центром, многобројним зградама и централном Кулом Београд (180 метара висине). Јасмина Којић Мићић, архитекта из Вучићевог Стручног тима за Београд, изашла је тада са великим цифрама, и то пре свега са оним примамљивим: од марине ће град Београд зарадити 451 милион евра, упослиће 210 хиљада радника на изградњи комплекса, а све ће бити завршено за осам година. Од тада је прошло шест година али изградња комплекса није далеко одмакла, само је пустош изван граница БВ-а наставила да расте све већом брзином.

Архитекта Јасмина Којић Мићић убрзо је нестала из Вучићевог тима и као гласговорник БВ-а појавио се инжењер Срђан Рупар, који је упознавао јавност са мистериозним детаљима „најзбудљивијег развојног пројекта у Београду“. На основу његових изјава могло се закључити да је цео пројекат прилично флуидан и да се мења

из дана у дан, јер се одустајало од марине, тржног центра, док се намена Куле Београд само нагађала. Могуће је да ће ту бити хотел, лицитирао је инжењер Рупар, а могуће је да ће бити пословни простори. Ко зна. Уосталом, зашто би се нешто прецизно и знало унапред, када је у питању тако велики пројекат са милијардама долара најављених инвестиција. Небојша Стефановић се јавно хвалио како се коначно појавио неко ко „уме стратешки да размишља“ и да „обезбеди инвестиције а не само да чека да капне из буџета“. Наравно, ово се односило на самог Вучића пре свега, а посредно и на његову странку, по чијем је налогу, према речима Рупара, покренута израда пројекта у време предизборне кампање напредњака. Онда је из јавности нестао и Рупар.

У време постављања камена темељца био је кишан дан. Александар Вучић и Мохамед Али Алаббар, директор компаније Еагле Хиллс, убацили су „временску капсулу“ у бетон и руковали се над рупом. Медији су као ударне наслове пренели две Али Алаббарове изјаве: да је киша знак благодети и да ће он бити први купац стана у БВ, односно у првој направљеној згради, свакако Кули А, чија је врпца свечано пресечена прошлог викенда. Ништа се од тога није остварило, али је зато Кула А промовисана као симбол реформе Србије и престоничке инфраструктуре. Две „новоусељене“ породице, које су статирале пред камерама, хвалиле су Вучићеву визију која се, ето, након више година оваплотила у овој згради. Суверено владање једног режима какав је Вучићев, има заправо фантастичне резултате у нечем другом, за шта су нови ентеријери БВ-а само параван, а то је суспендовање закона и процедуре. Наиме, од момента реконструисања Геозавода и постављања макете, све је под знаком питања и нетранспарентне процедуре. Из те *временске капсуле*

, која је допловила из неких ранијих времена, рађао се Вучићев режим, који је потписао затамњени пројекат са Еагле Хиллсом (наравно, на дан потписивања нестао је сам Вучић, па је уговор морала да потпише Зорана Михајловић). Из месеца у месец, из дана у дан, мењали су се концепти БВ-а, али и његове границе, које до дана данашњег нису познате (најновије вести кажу да и зграде хотела „Бристол“ као и поште прелазе у власништво арапског „инвеститора“). Очигледно је да се пустош шири све даље, као у неком хорор филму, у коме је дошло до продора разорних сила из паралелне димензије у овај наш ионако руинирани свет. Ноћна рушења, пустошења институција у околини, те измештања станица у објекте који нису завршени, или што је још горе, у зграде од пре сто година без икакве инфраструктуре (као што је то случај са Топчидерском станицом), само су доказ да безакоње које се шири из зоне БВ-а постаје опште правило. Уосталом, на самом почетку, када је Удружење архитеката Србије скренуло пажњу властима да се мора расписати конкурс за израду пројекта БВ, Вучић је изговорио програмску реченицу своје политике, рекавши „да нема ништа против, али да би волео да представник удружења архитеката, који је тражио да се распише конкурс, пронађе три милијарде и сто милиона долара па да распише неки конкурс“.

Данас, након помпезног пресецања врпце на улазу у Кулу А, свима је јасно да никакве милијарде долара ту никада нису стигле, већ да је све то рушено и тек понешто

направљено о нашем трошку, и против закона. Зона БВ-а постала је у међувремену симбол суспензије закона у овом делу Европе, сива зона нетранспарентне економије, а Београд је под влашћу напредњака из дана у дан губио ионако нестабилне урбанистичке целине и једва функционалну саобраћајну инфраструктуру. Гледано са новобеоградске стране, два млечна зуба Вучићевог режима упозоравају да би израстање целе чељусти могло бити кобно не само по град, већ и по државу.

Они који су у јавности пропагирали БВ временом су нестајали, бивали премештени на друга функционерска намештења, док је степен ентропије у Београду настављао да расте. Најновије вести доносе информацију да директор Еагле Хиллса распродаје своју имовину по свету у вредности од 1,4 милијарде долара, као и да су акције његове компаније пале за 20 одсто. Могло би се десити да једног дана из локалне јавности нестане и сам Мохамед Али Алаббар и да останемо сами са Вучићем у пустоши која је нарасла око неколико стамбених зграда без станара. Онда би она црква брвнара из Степе коначно могла да [пронађе](#) своје право место у постапокалиптичном Савском амфитеатру, уместо тржног центра и марине. Дом здравља ионако није био предвиђен за становнике Београда на води.

(Пешчаник)